

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

om vor kulturpolitik op, vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger.

Et er, at vi i dag har en kunstfond bygget op på denne måde, på lovgivning, men sandheden er, at Danmark havde været et meget fattigt land, hvis man ikke igennem århundreder havde støttet kunsten herhjemme. Jeg ved ikke, om de negative udtalelser, vi hører her, virkelig betyder, at de, der fremfører dem, mener — med et citat — „at mennesket kan leve af brød alene“. Det tror jeg ikke. Jeg tror virkelig, at vi, ikke mindst i denne tid, vi lever i nu, og efter alt hvad de unge har fortalt os om ikke at lægge vægt på det materielle, mere end nogen sinde som også repræsentanterne både for mit eget parti — jeg takker fru Mette Madsen — de konservative, de radikale, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti så klart har sagt, har brug for noget andet i vort liv end alene økonomi, alene penge. Kunsten støttes ikke for at give kunstnerne underhold, kunsten støttes, for at man kan få skabt de kunstværker, som er til glæde for hele befolkningen.

Der var én eneste ting i det, som blev sagt fra retsforbundets ordfører, jeg er enig i. Han fandt, at vi skulle yde støtte til en eksperimenterende kunst. Det er jeg enig i, men hvis man læser lovforslaget igennem, vil man se, at der er disse stipendier, og det er rigtigt, at der, som flere talere var inde på, er indstilling til finansudvalget om ydelse af forskellige former for hædersgaver.

Jeg mærkede igennem taler fra forskellige ordførere, at der er ting, vi skal diskutere vedrørende principperne for dette, og derfor vil jeg gerne sige, at når statsministeren i sin regeringserklæring den 8. januar 1974 meddelte, at regeringen agtede at lade foretage en fordomsfri undersøgelse af de gældende tilskuds- og støtteordninger til kunst og til kunstformidlende formål, så dækker det Statens Kunstfond, men det dækker sandelig også meget mere. Vi ønsker fra regeringens side en bred undersøgelse af, om de mål, som heldigvis, tror jeg, langt det overvejende flertal både i folketinget og i befolkningen er enig i, er forsøgt realiseret på den rigtige måde. Jeg mener, det er det, debatten skal dreje sig om. Det skal også fremgå af det kommissorium, som udvalget

skal have, at vi gerne vil have foretaget en undersøgelse af forholdene f. eks. i andre nordiske lande, og her kommer vi også ind på spørgsmålet om den konkrete udformning af hædersgaverne, men det er en anden ting end selve dette at kritisere princippet.

En anden ting, der blev taget op, var spørgsmålet om decentralisering. Også her er jeg enig, og der står udtrykkelig — det står også i statsministerens tiltrædelseserklæring — at vi ønsker, at udvalget skal se på administrationen, om det er muligt at forenkle den, men vi skal også se på, om afgørelser ikke mere hensigtsmæssigt findes at burde henlægges til myndigheder på lokalt plan. Der er fra min side ingen tvivl om, at det er rigtigt at tilstræbe dette.

Jeg vil så endelig sige et par ord i anledning af de enkelte, konkrete spørgsmål, der blev rettet til mig.

Fru Mette Madsen rejste spørgsmålet om Grønland, og jeg har fået oplyst, at loven også gælder for Grønland, at vi køber grønlandsk kunst, og at vi støtter med legater. Men det, der vel er vanskeligheden — og det er måske noget, vi må se nærmere på — er, hvor velorienteret kunstfonden og kunstfondens repræsentantskab er om kunstudfoldelsen på Grønland, men vi har da haft grønlandske kunstnere hernede, ikke mindst inden for figur og skulptur, som også har fået støtte. Jeg synes, det er en rigtig tanke at tage frem, at vi også støtter dér, når det er rimeligt.

Hr. Lembourn rejste spørgsmålet om to konkrete ændringer, vi kunne foretage i dag. Jeg kan ikke på stående fod overskue, om forfatterne er underrepræsenteret, og om det er rimeligt at tage det op nu. Umiddelbart lød det næste, der blev sagt, lidt mere tiltalende i mine ører ud fra konkrete erfaringer, men hvilken udformning, det skal have, vil jeg gerne have lov til at vende tilbage til i udvalget.

Jeg takker hr. Melchior, der også tilsluttede sig afstandtagen fra fremskridtspartiets negative holdning, og det samme kan jeg sige til hr. Chr. Christensen. Den positive forståelse for kunstens betydning for os alle, som hans tale var udtryk for, glædede mig meget, og jeg er også enig i det princip, at vi skal søge at udforme forslaget således, at støtten ydes til værket i stedet for til kunst-